

EL POBLE: CATALA

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ SENSE PARTICIPACIÓ
CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES: 4 pessetes trimestral
PAISOS D'UNIO POSTAL: 5 pessetes trimestral

ANY VII • Barcelona, dilluns, 21 de juny de 1909 • PÀG. 1471
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL. — TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES: 4 pessetes trimestral
BARCELONA: 5 pessetes trimestral

AS UN VOLUM TRIMESTRAL
DE LA NOSTRA BIBLIOTECA
POSSESSOR TRIMESTRAL
POSSESSOR AL MES

5 Cts.

FUNERARIA FERRAN 8, Palla, 8
TELÉFON 949

GRANS MAGATZEMS

EL SIGLO

ULTIMS DIES

EXPOSICIÓ Y VENDA

Articles pera istiu

Preus considerablement reduïts solament durant l'Exposició

NOUS ASSORTITS

ESTAMPATS

A PREUS SUMAMENT REDUÏTS

«El Dependiente» y «Boletín del Ateneo Obrero Manresano».

Baix la batuda del mestre Joaquim Pemanis, els chors allí coblats canten el «Himne al Poeta», que és aplaudidíssim.

AL TEATRE NOU

A les dotze, en l'espai del teatre del passeig de Pere III, s'hi celebra un concurs de chors, qual espectacle resulta esplèndid, veient-se el teatre ple de gom a gom. Les senyores són enganades ab preciosos llassos-corbates regalats per les senyorettes Dolors Ribas, Maria Costa, Teresa Bosch, Elvira Tapias, Josepa Calmet, Angela Viñas, Antonieta Sintes i Lluïsa Massana.

Després, la Comissió acompanya an en Guimerà al Centre Nacionalista Republicà i a la Lliga Regional, a on se veu molt festiu i aplaudit.

ALTRE OPIA A CASA LA CIUTAT

A les tres de la tarda, l'Orfeó Manresà dona un concert, veient-se molt aplaudits els interpretes i son director; canten «El Cant de la Senyera», letra don Guimerà i música del malaguanay fundador de l'Orfeó, don Estanislau Casas.

Poc després, a la plassa s'hi celebren balls populars, que entusiasmen a l'home i

Plana literaria de "El Poble Català,"

Una novela històrica

En nostres temps a l'escriptor se li exigeixen moltes coses que abans. Un home de mitjana imaginació, superficialment instruit de uns quants coneixements generals, que dominés suficientment la seva llengua, podia en altres temps atrevir-se a fer una novel·la romàntica, o un poema en X cantos sobre un assumpte històric. Avui el públic ja no se'n contenta; la crítica deu de dia en dia més exigent, i ab raó. Estem en el segle de les especialitats que amassaven acabar d'una vegada ab tots els dilettantismes, tant cars en èpoques passades. Si un escriptor escriu una novel·la històrica cal que abans fassi un estudi detallat i profund de l'època en que posa l'acció de l'obra, si no vol fer un paper ridícul i exposar-se a les sarcasmes dels crítics. El perill més gran i l'engany més lamentable que pot oferir al nostre temps a un escriptor jove que vulgui fer una obra d'acció i de medi ambient exòtic o antic és que ell esculli, necessitat d'especialitat respectiva en el terreny de l'especialitat respectiva fins a dominar la matèria. Recordis que al mateix Zola, l'inventor de la novel·la científica, i al mateix incomparable Anatole France, l'exquisit vivificador de l'arqueologia, se li ha retret per part de la més alta crítica europea la falta de preparació i el caràcter de pur dilettantisme que respiren les llurs obres fonamentades sobre base científica o sobre qualsevol matèria que necessiti estudi. Av

bordant, febre d'inspiració. Resulta, però, per això mateix, imperfecte. La millor del llibre és el final les dues glosades d'Angels Domènec i la corona del roser. Certament existeixen en el poema belles escenes i fragments admirables. Més no s'hi troba aquell refinament aquell perfecció de forma i precisió de concepte que caracteritzen la poesia dels nostres temps. La rima, en quarantes proporcions dels improvisadors mallorquins, resulta un xic monòtona.

No's pot oblidar, al dir això, que's «Focs follets» foren escrits l'any 1851. Apart de la qüestió de la major o menor valia literaria, l'obra té un grandíssim valor filològic. L'Aguiló contribuí poderosament, com en Rubió i Ors, a dignificar la llengua catalana, a netejar-la de les barbaries i dels barbarismes en que estava enfangada d'ençà del rector de Vallfogona. Mossèn Costa i Llobera ho ha fet remarcar encertadament, al dir en la caria que escriví en an en Marià Aguiló: «Dins les doze glosades hi ha un tresor riquíssim de llenguatge que pot passar a ésser moneda corrent; però entre mihi hi ha qualque pesa que seria refusada a no ésser en la col·lecció d'un monumental».

«Focs follets» mereix tota l'atenció i tot l'amor dels amants del català, del qual diu en aquest llibre, entusiàsticament, l'Aguiló:

Cap varonivol